

Arrest

nr. 139 430 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2006 wordt de verzoeker op verdenking van feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelname aan bendevoorming aangehouden en opgesloten onder aanhoudingsmandaat.

Op 2 maart 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 januari 2012 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Eupen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens feiten van deelname aan bendevoering en gewone diefstal. Tegen dit vonnis tekende de verzoeker verzet aan. Op 6 mei 2013 bevestigde de correctionele rechtbank te Eupen het vonnis van 23 januari 2012.

Op 23 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoeker betekend.

Op 10 juni 2014 wordt de verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van leper.

Op 29 juli 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd op 1 augustus 2014 aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

*“Aan de heer R(...) B(...), onderdaan van Servië
Alias : P(...) B(...)*

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Eupen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (cursivering toegevoegd).

Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

Art. 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt :

‘ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ’

Verzoeker ontkent niet dat hij een strafbaar feit gepleegd heeft, en dat hij hiervoor terecht veroordeeld werd.

Wat verzoeker wél betwist is dat hij, omdat hij eenmalig strafbare feiten gepleegd heeft, een ernstig, reëel en actueel risico zou vormen op een nieuwe schending van de openbare orde.

De bestreden beslissing vermeldt :

‘ Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare (orde) vormt.’

Verzoeker ontkent niet dat hij eenmalig strafbare feiten gepleegd heeft, en dat hij bij het plegen van deze feiten een ongeoorloofd winstoogmerk had - en hij drukt zijn spijt hierover uit - , doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat hij zich opnieuw aan soortgelijke feiten zou schuldig maken.

Zéér véél misdrijven hebben een ongeoorloofd winstoogmerk ; er kan echter, omwille van de aanwezigheid van dit ongeoorloofd winstoogmerk, niet gesteld worden dat de daders van deze misdrijven dit misdrijf andermaal zullen plegen.

Er kan dan ook onmogelijk gesteld worden dat verzoeker, omwille van dit eenmalige misdrijf, een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit wordt door geen enkel objectief element uit het dossier aangetoond.

De bestreden beslissing blijkt méér uit te gaan van een soort principe van crimineel determinisme, waarbij geoordeeld wordt dat iemand, als hij éénmaal een strafbaar feit gepleegd heeft, dit in de verdere toekomst steeds zal blijven doen. Verzoeker heeft weliswaar eenmalig strafbare feiten gepleegd, doch hij zal zich in de toekomst ervan onthouden dit andermaal te doen.

Verzoeker gaat ermee akkoord dat zware criminelen uit België dienen geweerd te worden, doch uit het feit dat verzoeker eenmalig een strafbaar feit gepleegd heeft, kan allerminst afgeleid worden dat verzoeker een zware crimineel zou zijn ...

Verzoeker vraagt dan ook dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden, waarna de D.V.Z. eventueel een méér aan de feiten aangepast inreisverbod kan uitspreken.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het deugdelijk karakter van de motivering van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 6 mei 2013 door de Correctionele Rechtbank van Eupen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Deze feitelijke vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zij worden thans uitdrukkelijk door de verzoeker bevestigd. Hij stelt met name terecht te zijn veroordeeld. De verzoeker erkent tevens dat er bij het plegen van deze feiten een ongeoorloofd winstoogmerk in zijn hoofde aanwezig was, doch hij beklemtoont dat het om eenmalige strafbare feiten gaat zodat het ongeoorloofd winstoogmerk niet impliceert dat hij andermaal strafbare feiten zal plegen. Volgens de verzoeker is het kennelijk onredelijk om hem omwille van dit eenmalig misdrijf te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare of de nationale veiligheid.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing enkel naar voor komt dat de verzoeker - gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling wegens feiten van diefstal en vereniging van misdadigers en gelet op het ongeoorloofd winstoogmerk dat met deze feiten gepaard ging - een ernstig, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Er wordt geenszins gesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de nationale veiligheid.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd aan de derdelander die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De beoordeling of een derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde is in de eerste plaats zaak van het bevoegde bestuur, *in casu* de gemachtigde van de minister, aan wie ter zake bij gebrek aan verdere wettelijke verduidelijkingen een ruime beoordelingsbevoegdheid is toegekend. De Raad kan deze beoordeling van het bestuur niet overdoen. Wanneer de feitelijke vaststellingen die de bedreiging voor de openbare orde gronden correct zijn en niet worden betwist – *quod in casu* – dan kan de Raad het besluit van de gemachtigde om een inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar op te leggen, slechts onwettig bevinden indien dit elke redelijkheid te buiten gaat.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de door de verzoeker gepleegde feiten van diefstal en vereniging van misdadigers, ook al gaat het om één enkele veroordeling, ernstige inbreuken uitmaken op de openbare orde. Daartegenover staat dat de verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt dat er op zou kunnen wijzen dat het in de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval kennelijk onredelijk zou zijn om een inreisverbod van acht jaar op te leggen. De zeer vage belofte om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van strafbare feiten en de loutere bewering geen “*zware crimineel*” te zijn, worden op geen enkele wijze concreet onderbouwd. De verzoeker, die zich in onregelmatig verblijf bevindt, maakt niet aannemelijk over enig regelmatig inkomen te (kunnen) beschikken. In de gegeven

omstandigheden kan derhalve niet worden vastgesteld dat het alle redelijkheid te buiten gaat om te oordelen dat uit de strafrechtelijke inbreuken waarvoor de verzoeker in 2013 werd veroordeeld en het ongeoorloofd winsttoegmerk dat hieraan ten grondslag lag, een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde kan worden afgeleid waardoor een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker volledig in gebreke blijft om enig concreet gegeven betreffende zijn situatie te duiden dat ten onrechte door de gemachtigde niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat het in zijn situatie als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd om te opteren voor een inreisverbod van acht jaar.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Een schending van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE